

**Modelul monarhic ereditar seduce și e foarte practic (chiar și pentru cei care se feresc de icoane),
unind "cetatea" prin (sumar):**

* suprapunerea familie-țară) Un rege e un Domn competent, altfel e înlocuit de familia sa (se pot găsi rude care să facă cinste familiei căutând și la a 7-a spiță) - nu se poate sustrage după o "lucrătură" (un tun). El are **răspunderi pe termen nelimitat** în fața poporului și a istoriei - dinastia e jurată regatului.

* arbitru proactiv) Citez un fost coleg de Automatică și Calculatoare: "Un monarh nu are nevoie de grupuri de interese care să îl sprijine pentru următoarele alegeri. Nu are facturi de plătit de la ultimele alegeri. Nu are de ce să țină partea unui partid. El apară interesele țării, ale cetățenilor. E un mediator adevărat. Iată o curată separare a puterilor în stat!" Aș mai sublinia: un Rege nu mai are la ce să-și facă socoteli pentru a parveni. În plus, e în folosul Regelui să-i identifice pe cei **capabili** să facă bine Țării.

* gene regale, educație) Odrasla domnească trece prin multe școli. Nu e deloc de capul ei. La maturitate va avea și mai multe obligații, familia regală fiind profund preocupată a-i fi dus numele mai departe într-o cinstită pomenire. Și cred că putem vorbi de o genă regală care se cultivă prin secole. **O Universitate!**

* modelul regal) General vorbind, acest model înseamnă responsabilitate cât cuprinde și educație aleasă. Într-un asemenea tip uman, lumea e dispusă să aibă încredere. Aceste calități se cer imperios pentru a schimba din profunzime fața unei țări ca a noastră. Modelul regal în care credem nu e unul desuet, nu e numai artă pentru artă. Eficiența acestui model uman poate fi văzută și, de exemplu, în ce-l privește pe un patron. Patronul e un rege al firmei sale (sperăm astfel să vedem din ce în ce mai mulți oameni distinși printre patroni). El nu-și permite să fure firma, să fie inefficient. El trebuie să fie un **model** pentru angajați. Țara nu e atceva decât firma regelui. Tradițiile "dospite cumsecade" (vorba lui Caragiale) de secole sunt și ele încurajate de modelul regal. Modelul regal înseamnă cultivarea oficială a Excelenței, a Integrității - așa a putut fi numit Eminescu de către Petre Țuțea "sumă lirică de voievozi" (mă întreb dacă s-ar putea vorbi de "sumă lirică de președinți" - pe președinți, de la Ceaușescu la Băsescu, îi leagă substanțial ura față de Excelență). Modelul regal ne dă un reper necesar.

* charisma publică) Multă lume votează aiurea pentru că e influențată major pe partea emo. În cazul monarhiei, acest efect se diminuează considerabil prin faptul că, oficial, charisma e alocată familiei regale, în timp ce **guvernul trebuie să știe că a fost votat să facă treabă ca echipă de specialiști**. Astfel, miniștrii revin la semnificația lor originală (română) de servitori calificați (ai poporului). Nu mă interesează tocurile, toaletele lui Udrea. Ministrul să fie eficient pe post - e ceea ce mă aștept de la un specialist.

Astfel, am reînnoa cu firul de dinainte de '47. Am reveni la matcă. Nu trebuie să ne fie rușine să avem personalitate, chiar dacă unii se vor "mira". Ne putem inspira și de la monarhiile luminate din Est. Cu certitudine, avem suficientă experiență (păguboasă) pentru a găsi o formă de monarhie în care să ne regăsim cei mai mulți dintre noi. Șaizeci de ani am fost cobaii altor sisteme.